

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Lehőcz József ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Horváth Diána jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. június 2. napján meghozott, 36.P.21.021/2010/17. számú ítélete ellen, az alperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak felhívásra 180.000 (száznolcvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2009. január 3-án az alperes biztosítottja által vezetett gépjármű utasaként közlekedési balesetben sérült. A baleset során többszörös medencecsont-, valamint szeméremcsont-törést, és a jobboldali csípőízület-vápa elmozdulással járó törését szenvedte el, melyet rekonstrukciós lemezzel rögzítettek. A jobb csípőízület rotációs mozgásának beszűkülésével, időszakos fájdalommasságával járó állapota maradandó egészségkárosodást tart fenn, mely miatt a baleseti eredetű munkaképesség-csökkenésének mértéke 10 %-os. Az alperes 1.000.000 Ft nem vagyoni kártérítést fizetett a felperesnek.

A felperes végleges keresete szerint az ítéletkori értékviszonyok alapján további 3.500.000 Ft nem vagyoni kártérítés, továbbá 2010. január 1. napjától havi 20.000 Ft háztartási kisegítői járadék megfizetését kérte alperestől. Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal érvelt, hogy a már megfizetett nem vagyoni kártérítés alkalmas a felperes sérelmeinek kompenzálására. A kártérítés mértékét pedig a balesetkori ár- és értékviszonyok alapján kell megállapítani.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 3.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy 2009. szeptemberét követően a felperes a háztartási munkákban kisegítő igénybevételeire nem szorul. A nem vagyoni kártérítés összegét az ítéletkori értékviszonyok alapján határozta meg. Ennek során értékelte a felperes nemét, életkorát, károsodásának egész életére való kihatását és esztétikai jellegét, továbbá munkaképesség-csökkenésének mértékét. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes teljes életmód-változtatásra kényszerült.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak részbeni megváltoztatását, és elsődlegesen a felperes nem vagyoni kárigényének elutasítását, míg másodlagosan a csökkentését kérte. Változatlan álláspontja szerint a már megtérített 1.000.000 Ft a balesetkori értékviszonyokhoz képest a felperes nem vagyoni kárának kompenzálására alkalmas. A megállapított nem vagyoni kártérítés eltúlzott, a 10 %-os munkaképesség-csökkenés esetére irányadó bírói gyakorlattól jelentősen eltér. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyított tényekkel ellentétes megállapításokat tett a felperes sérelmeinek értékelése során. Kiemelte, hogy a felperes nem a balesetből eredően, hanem saját hibájából kényszerült évismétlésre. A baleset óta pedig több párkapcsolata is volt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek a felperes járadék-, valamint 3.000.000 forintot meghaladó nem vagyoni kárigényét elutasító rendelkezése.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az ítéltábla a jogi okfejtésével is teljes egészében egyetértett. A Pp. 254. § (3) bekezdése alapján ezért utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel pedig kiemeli a következőket:

A baleset következtében a felperesnek a védett, személyhez fűződő, így a testi épséghez és egészséghez való jogai sérültek [Ptk. 75. § (1) bekezdés, 76. §]. A jogsértések következményeként életminősége hátrányosan változott. A nem vagyoni károk vagyoni mércével lényegében mérhetetlenek. A pénzbeli kártérítés mértékét ilyen esetben úgy kell meghatározni, hogy az az elszenvedett sérelemért körülbelül egyenértékű másnemű előnyt nyújtson [34/1992. (VI. 1.) AB határozat].

Annak megállapítása során, hogy a sérelmek kompenzálására milyen összegű kártérítés alkalmas, a bekövetkezett hátrányokat összességükben, a károsult egyedi körülményeit figyelembe véve kell értékelni. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően járt el, amikor a felperes sérüléseit és azoknak a személyes életvitelében ténylegesen megmutatkozó negatív hatását együttesen vette számításba. Téves az alperesnek az az érvelése, miszerint az iskolaváltásra a felperes szabad akaratából,

és nem a sérüléssel összefüggő kényszerűségből került sor, illetve, hogy a sérülések a párkapcsolatát nem befolyásolták. A baleset előtt a felperes egy esetben valóban a saját mulasztása miatt ismételt évet. Az alperes állításával szemben azonban **F. Gy.-né** és **Sz. É.** tanú vallomása igazolta azt a tényt, hogy a felperesnek az osztályfőnöke javasolta a szakma-változtatást, azzal az indokkal, hogy a pék-cukrász mesterséget sérülése miatt nem tudná gyakorolni. Az édesanya pedig tanúként azt is vallotta, hogy a lánya párkapcsolata azért szakadt meg, mert a hasán lévő heg lelki zavart okozott nála az együttlétük során. Az elsőfokú bíróság helyesen, nyomtatékosan értékelte, hogy a felperest fiatal korában érte a sérülés. Ezért a viszonylag kisebb mértékű baleseti eredetű munkaképesség-csökkenést sem önmagában, hanem a felperes korának megfelelő élet-lehetőségeire gyakorolt következményeivel együtt kellett értékelni. Hangsúlyosan esett latba az a körülmény is, hogy a felperes nőként szenvedett - a 31 cm hosszú hasi heg folytán - jelentősnek mondható esztétikai károsodást.

Mindezen körülmények értékelése mellett az elsőfokú bíróság által az elbíráláskori értéken megállapított kárpótlás nem volt eltúlzott. Nem lépte túl a hasonló jellegű és súlyú egészségkárosodásért a bírói gyakorlat által indokoltnak tartott mértéket. Az okszerű mérlegelés eredményeként megállapított nem vagyoni kártérítés mérséklésére az ítéletábla nem látott indokot. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdése alapján a felperes ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltségét, míg az Itv. 59. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési eljárás illetékét is köteles megfizetni.

, 2012. február 10.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Csóka István s. k. előadó bíró, Dr. Lente Sándor s. k. bíró